

en anden Landsdeel af Monarkiet Myndighed til at beslutte angaaende dens Tilskud. Dersom Regjeringen overfor samtlige Monarkiets Landsdele forholdt sig paa samme Maade, saa kunde man sige, at det var Noget, Fællesrepræsentationen skulde afgjøre, men Regjeringen forholdt sig paa den Maade ligeoverfor een Landsdeel, at den indrømmer dens Repræsentation fuld Myndighed til at bestemme, om den vil give Tilskud eller ikke, medens den til de andre Landsdele siger: Om vi bruge Eders Tilskud eller ikke, det kommer Eder ikke ved. Jeg har stillet Spørgsmaalet frem, for at det dog maa blive klart, at vi befinde os i en fuldkommen uholdbar Tilstand; det er en uholdbar Tilstand, naar man nægter den ene Landsdeels Repræsentation enhverformelig Myndighed, som man giver en anden Landsdeels Repræsentation, idet man indrømmer den fuld Beslutningsmyndighed. Denne Erklæring fra den ærede Ministers Side, maatte snarere berede Regjeringen Banfelighed end mit Spørgsmaal, og det er min fuldkomne Overbeviisning, at dersom Regjeringen maatte komme til den Overbeviisning, at Stillingen er uholdbar, saa vilde den maaskee komme ud over en Deel af de Banfeligheder, som nu ere tilstede. — Jeg kan altsaa ikke see, at den første Deel af § 4 i Grundlovsindskrænkningen skulde indeholde nogen Hindring imod at udstemme den tilsvarende Deel af § 6 i Finantsloven, og Finantsministerens Erklæring om, at det slet ikke kommer os ved, om man sjenker de andre Landsdele deres Tilskud eller ikke, har end hyderligere overbeviist mig om, at der ikke er den allermindste Tanke af Nytte ved at lade denne Deel af Paragrafen blive staaende.

Ansvar: Jeg troer dog, der er en anden Grund til at lade den blive staaende, og det er, at Grundloven i § 52 i det sidste Punktum siger, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven. Det er ganske rigtigt, at ifølge § 4 i Grundlovsindskrænkningen vil den Udgift, hvorom der her er Tale, blive forlobsd afholdt, men det forekommer mig ligesaa utvivlsomt, at Finantsloven nødvendigvis maa indeholde Hjemmelen dertil; dersom dette ikke skeer, fremkommer der en

Konflikt mellem § 52 i Grundloven og § 4 i Grundlovsindskrænkningen.

C. V. Ninesstad: Jeg skal kun indlade mig paa den Deel af det Foredrag, vi have hørt af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts Gte Valgfreds (S. A. Hansen), som angik det Forslag, han har stillet om, at Thinget under en vis Forudsætning skulde udstemme den sidste Deel af § 6 i Finantsloven for næste Finantsaar; jeg skal ikke tale om noget Andet og navnlig ikke om Depeschen af 29de Juli 1861 af den simple Grund, at Forhandlingerne derom ikke kunne føres her, og naar de ikke kunne det, kunne Udtalelserne ikke blive til Andet end Allusioner og Strøbemærkninger, saaledes som det ogsaa har viist sig at være Tilfældet; thi naar Forhandlingerne ikke kunne føres paa en statsmandsmæssig Maade, kunne de kun gjøre Skade, men ikke Gavn for to Stilling; det er min Opfattelse af Forholdet. Det, jeg vilde bemærke, er, at i Grundloven af 5te Juni 1849 § 52, som ikke er ophævet, staaer der, at Finantsloven skal indeholde et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter; men dersom vi udstemme den sidste Deel af § 6, saa findes en vis Udgift, nemlig Kongerigets Andeel i Fællesudgifterne, ikke paa Finantsloven. Fremdeles hedder det i Slutningen af § 52: „Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i samme“, og naar denne Udgift ikke har Hjemmel i Finantsloven, saa maa den ikke afholdes. Hvis derfor Finantsloven for Finantsaaret 1863—64 vedtages uden den sidste Deel af § 6, saa maa denne Kongerigets Andeel til Fællesudgifterne ikke afholdes; det siger Finantsloven i Henhold til Grundlovens klare og tydelige Bestemmelse i § 52, det kan Ingen nægte; men nu er der en anden Lov, nemlig Forfatningsloven for de fælles Antiggender, som siger: I skulde betale denne Andeel, og vi vide, at vi blive nødt til at betale den; ved at gaee ind paa den ærede Rigsdagsmands Forslag, udrette vi altsaa ikke Andet, end at vi her i Folkethinget tage en Bestemmelse, som vi ikke kunne sætte igjennem. Derved vil imidlertid Grundloven i dens hele Stilling tage Skade, man betræder derved en Vej, hvorved man udsætter sig for at miste Friheden, og det vilde